

עין משפט גר מצוה

בו א מיי שם הלכה כל
טושי'ם שם עפ"י: 1
בו ב מיי שם טושי'ם שם
עפ"י: 2
בו ג מיי שם טושי'ם שם
עפ"י: 3
בו ד מיי שם ופני שם
טושי'ם אר"ם סימן
תקל"ע עפ"י: 4
בו ה מיי שם הלכה יא
סמ"ט טושי'ם אר"ם
תקל"ע עפ"י: 5
בו ו מיי שם הלכה יב
סמ"ט טושי'ם אר"ם
תקל"ע עפ"י: 6
בו ז מיי שם הלכה יג
סמ"ט טושי'ם אר"ם
תקל"ע עפ"י: 7

נה:

גומרה צרבעה עשר אפילו במקום שלא נהגו לעשות מלאכה: לא נהגו לא. אפילו גמר דהא בגמר קיימי: הייטוי. משום הכי שרו צרבעה עשר בכל מקום שכן מלינו בהן קולא משאר אומיות גבי חולו של מועד: שכן הדיעות סופר דרדכו. משנה היא במועד קטני¹ הדיעות שאינו אומן נצק הלכך צרבעה עשר דקול מחולו של מועד אפי' אומן נמי שרי: שכן בנא מדינים הים וכו'. וכוין לאשכחן בהן היתר קאמ בחולו של מועד הלכך צרבעה עשר דקול שרי לכולי עלמא: סהילת מלאכה. לרענן שעושין מנעלים חדשי: מסוף מלאכה. מיקון מנעלים: **בתנאי** מושיבין שובכין. כשמתוולת לגדל צילי'ם תחת תרנגולת להמתמם לגדל אפרוחים קרי מושיבין שובכין: ותרנגולת. המתממת צילי'ם: שצרכה. השמא אומיו מושיבין אהדורי מנעילא. ל"א הכי כתיב בסדר משנה מושיבין שובכין ותרנגולת כלומר שובכין ליוני'ם ותרנגולת היו מושיבין להמתמם לגדל אפרוחי' והכי מסתבר² דשנן לא שייך אלא ציוני' גורפין. ומשליטין לחן וצמועד שמור יתר און משליטין לחן אלא מתלקין לדדסי: גמ' סופא. דקתי מושיבין בחולו של מועד קאמר והכי קאמר מושיבין שובכין צ"ד ותרנגול' שצרכו בחולו של מועד מחזירין אותה שבת הפסד צילי'ם דדבר האהד מותר: לא שנו. דאף צמועד מחזירין אלא מן שלשה למורה שעדיין לא עברו שלשה ימים שצרכה מנעליהן: דאכסי לא פרה זימרא. לא עבר חמימותה ממנה והיא נוטה להמיר: זימרא. כמו אשתא צמירתא (ע"ז דף קכ"ג):

ואם מתיירא שמא יגנבו. וכוין שאין יכול להניחם צנימו ולא צנימ הסמך לו לא חוקיקו להניח צנימ שלשי' והמירו להביאם צנימא צנימו: 6

והכובסין שכן הבא ממדינת הים והיוצא מבית האסורין מספרין ומכבסין בחולו של מועד רבי יוסי כרבי יהודה אומר אף הרצענין שכן עולי רגלים מתקנין מנעליהן בחולו של מועד במאי קמפלגי מר סבר למידין תחילת מלאכה מסוף מלאכה ומר סבר אין למידין תחילת מלאכה מסוף מלאכה: **בתנאי** "מושיבין שובכין לתרנגולת" ב"ד ותרנגולת שברחה מחזירין אותה למקומה י"א אם מותה מושיבין אחרת תחתיה גורפין מתחת רגלי בהמה ב"ד ובמועד מסלקין לצדדין מוליכין כלים ומביאין מבית האומן אע"פ שאינם אתאן לחולו של מועד אמר רב הונא לא שנו אלא [ב] תוך שלשה למורה דאכת' לא פרה צימרא מינה ואחר שלשה לשיבתה דפסדא לה ביעי לגמרי אבל לאחר שלשה למורה דפרח לה צימרא מינה ותוך שלשה לשיבתה דאכת' ביעי לגמרי לא מהדרין רבי אמי אמר אפילו תוך שלשה לשיבתה מהדרין במאי קמפלגי מר סבר [א] להפסד מרובה משבת להפסד מועט לא חששו ומר סבר להפסד מועט נמי חששו: גורפין משבת: ת"ד הובל שבחצר מסלקין אותו לצדדין שברפת ושבחצר מוציאין אותו לאשפה הא גופא קשיא אמרת ובל שבחצר מסלקין אותו לצדדין והדר תני שברפת ושבחצר מוציאין אותו לאשפה אמר אביי לא קשיא כאן ב"ד כאן בחולו של מועד רבא אמר [ב] הא והא בחולו של מועד והכי קאמר יאם נעשה חצר כרפת מוציאין אותו לאשפה: מוליכין כלים ומביאין מבית האומן: א"ל פפא בדיק לן רבא תנן מוליכין ומביאין כלים מבית האומן אע"פ שאינן לצורך המועד ורמינהו אין מביאין כלים מבית האומן ואם חושש להן שמא יגנבו מפנן לחצר אחרת ומשינין לא קשיא [ב] כאן בארבעה עשר [ב] כאן בחולו של מועד ואיבעית אימא הא והא בחולו של מועד ולא קשיא כאן במאמינו כאן בשאינו מאמינו והתניא [א] מביאין כלים מבית האומן כגון הכד מבית [א] הכרס והכוס מבית הוגג אבל לא צמר מבית הצבע ולא כלים מבית האומן ואם אין לו מה יאכל נותן לו שכרו ומניחו אלא ואם אינו מאמינו מניחו בבית הספוך לו ואם חושש שמא יגנבו מביאין בצניעה בתוך ביתו תרצת מביאין מוליכין קשיא דקתני אין מביאין וכ"ש דאין מוליכין אלא מחוורתא כדשינין מעיקרא: **בתנאי** "ששה דברים עשו אנשי יריחו על שלשה בידם ועל שלשה לא מוחו בידם ואלו הן שלא מוחו בידם מרכיבין דקלים כל היום וכורכין את שמע וקוצרין וגודשין לפני העומר ואלו שמיוחו בידם מתירין גמויות של הקדש ואוכלין

מקום שנהגו פרק רביעי פסחים

מסורת הש"ס

6) [מ"ק י"ג, ט] (לעיל טו: וש"י, א) [מסכתא ס"ב הי"ד, ד] מ"ק י"ג [עיוני' גמ' וס"ג, ט] [מ"ק ש: טו, ט"ז, ט] 8) נראה ש"ל הכד צילי'ם ע"י מו' חולין ס"ד, ד"ה כרמל, ו) [מנחות ע"א, ו] 9) בסי"א: במקום שהגו לא, ו) [דף ס"ג, ו] (לעיל ט: שבת ס"ג, ט) ושי' מוס' מ"ק י"ד, ה' הדיעות,

[א] גמ' סופא. ר"ב גרמא הנכניס רישא: [ב] שם תוך ג' למורה לחמץ לא פרה זימרא מינה. ר"ב היר"ף לא ברע לה והיא ל"ש אלא אחר ג' י"ח אכל תוך ג' כו'. ונכסברא"י א"ת סוף קרי מפי"ם, ומ"ש צמיר' עלו את חמיר' וצמיר' האשכחן [לפ"ה]: [ג] שם ה"א וה"א בחולו של מועד. ר"ב היר"ף לא ברע לה:

לעני רש"י
אייט"ר. להרביב (נעם) על ע"ז.

מוסף רש"י
שכן הדיעות תופר כדברי. שחזרה מלאכה ו' להדיעות, דין הוא שמינה צרבעה עשר אפילו לאומן מדכר (מ"ק י"ג, ט) וכו'. דבריו לן. מוסף אומן על ג' נהיב (מ"ק י"ג, ט) וכו'. כ"י בארבעה עשר. מצינו, לטווח ח"ד יפא, ופלוטו לצורך המועד דקתי, לצורך פסחם, כאן בחולו של מועד. און מצינו, שצרכה הוא (שם) מכת"י.

מוסף תוספות
א. ורבי האבד מותר לעשותו בחול המועד. מוס' ר"פ. ב. [ובין] דאפשר לקנות מנעלים חרשים אין זה דבר האבד. שם.

רבינו הגאון (רמב"ם)
מוציא לאשפה. אמר רב פפא היה בדיק לן רבא [ג'] א"י: [יב] הכא תנן מוליכין ומביאין כלים מבית האומן ואע"פ שאינו לצורך המועד, והתם במשקין פרק ב' ג' תנן אין מביאין כלים מבית האומן, ואם חושש להם שמא יגנבו מפנן לחצר אחרת. וישנין ליה מותני' דהכא דקתני מוליכין ומביאין כלים מבית האומן בארבעה עשר, ומתני' דקתני אין מביאין בחולו של מועד, וכך סוגיין דשמיטתא סלקא. (ואצ"ג) [ואיכא] דאמר מותני' דהכא נמי בחור"ם ומשני שאינו מאמין בעל הבית כליו לאומן קתי מביאין אפילו כלים שאינן לצורך המועד, כדנתיב מביאין כלים בבית האומן כגון כוס מבית הוגג

וכו'. ואסיקנא שנית מביאין, כלומר תירו לו להביאן מפני שאינו מאמינו, תחת מביאין מוליכין מאי יאכא למימר, למה מוליכין בחור"ם, ואסיקנא אלא מחוורתא מתני' דקתי מוליכין ומביאין בארבעה עשר, ומתני' דקתי אין מביאין בחולו של מועד. ומסקנא מקום שנהגו לעשות מלאכה בערבי פסחים עד חצות עושין בו והכי קיימא לן.

מתני' ששה דברים עשו אנשי יריחו וכו'. אלו שלא מוחו, מרכיבין דקלים כל היום, קיימא לן כי הא דאמר מייחו גופרא דכרא ומעיל ליה ברביבא.

והכי קאמר יאם נעשה חצר כרפת מוציאין אותו לאשפה. ומשני אביי בארבעה עשר מוציאין אותו לאשפה, ויחולו של מועד מסלקין אותו לצדדין. רבא אמר לעולם בחולו של מועד, והכי קאמר יאם נעשה חצר כרפת שנתמלת רבי מוציאין אותו לאשפה. וירשלו [מפרקין ה"ח] ובל שבכר מסלקין לעד. שברפת ושבחצר מוציאין לאשפה, אמר רבא הוא דהיינו בחצר קטנה אבל בחצר גדולה מסלקין לצדדין והרפת בין קטנה בין גדולה

